Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 23 września 2020 r.*

Stosunki zewnętrzne – Współpraca techniczna – Łączność elektroniczna – Rozporządzenie (UE) 2018/1971 – Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej – Artykuł 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 – Udział organów regulacyjnych państw trzecie w tym organie – Udział krajowego organu regulacyjnego Kosowa – Pojęcie państwa trzeciego – Naruszenie prawa

W sprawie T-370/19

Królestwo Hiszpanii, które reprezentuje S. Centeno Huerta, w charakterze pełnomocnika,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentują F. Castilla de la Torre, M. Kellerbauer i T. Ramopoulos, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie udziału krajowego organu regulacyjnego Kosowa w Organie Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (Dz.U. 2019, C 115, s. 26),

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: M.J. Costeira (sprawozdawczyni), prezes, M. Kancheva i T. Perišin, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Rozporządzeniem (WE) nr 1211/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiającym Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd (Dz.U. 2009, L 337, s. 1) prawodawca Unii Europejskiej postanowił ustanowić BEREC i zobowiązać go do przyczyniania się do rozwoju i lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego sieci i usług łączności elektronicznej, dążąc do zapewnienia spójnego stosowania ram regulacyjnych Unii Europejskiej dla

* Język postępowania: hiszpański.

łączności elektronicznej. Zgodnie z tym rozporządzeniem BEREC miał wykonywać swoje zadania niezależnie, we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi (zwanymi dalej „KOR") i Komisją Europejską. BEREC miał również promować współpracę krajowych organów regulacyjnych między sobą oraz z Komisją.

2 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 1211/2009 w skład BEREC wchodziła Rada Organów Regulacyjnych. Zgodnie z art. 6 tego rozporządzenia BEREC był wspierany przez Urząd, pozostający pod kierownictwem Rady Organów Regulacyjnych. W skład Urzędu wchodził między innymi komitet zarządzający. Zarówno Rada Organów Regulacyjnych, jak i komitet zarządzający składały się z jednego przedstawiciela każdego z państw członkowskich, będącego zwierzchnikiem lub wysokim rangą mianowanym przedstawicielem KOR utworzonego w każdym państwie członkowskim. Na mocy art. 4 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia KOR-y z państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) oraz z państw kandydujących do członkostwa miały status obserwatora i uczestniczyły w Radzie Organów Regulacyjnych BEREC i w komitecie zarządzającym Urzędu. Państwa trzecie inne niż państwa EOG i kraje kandydujące nie zostały dopuszczone do udziału w BEREC i jego organach.

3 Ponadto w latach 2001–2015 Unia podpisała z krajami Bałkanów Zachodnich układy o stabilizacji i stowarzyszeniu (zwane dalej „USS"), które zawierają przepisy szczególne dotyczące współpracy w dziedzinie łączności elektronicznej. Dotyczy to w szczególności układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej z jednej strony a Kosowem z drugiej strony (Dz.U. 2016, L 71, s. 3, zwanego dalej „USS Kosowo"), który przewiduje takie postanowienia w art. 111, zatytułowanym „Sieci i usługi łączności elektronicznej" i mającym następujące brzmienie:

„Współpraca koncentruje się przede wszystkim na obszarach priorytetowych związanych z dorobkiem prawnym [Unii Europejskiej] w tej dziedzinie.

Strony wzmacniają, w szczególności, współpracę w dziedzinie sieci łączności elektronicznej i związanych z nimi usług, przy czym ostatecznym celem będzie przyjęcie przez Kosowo dorobku prawnego [Unii Europejskiej] dotyczącego tego sektora w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego Układu, zwracając przy tym szczególną uwagę na zapewnienie i wzmacnianie niezależności właściwych organów regulacyjnych".

4 Co do zasady USS Kosowo zmierza w szczególności do tego, aby podjęte zostały konkretne środki w celu zrealizowania europejskich aspiracji Kosowa i jego zbliżenia z Unią. Artykuł 2 USS Kosowo wyjaśnia jednak, że „[u]żyte w niniejszym Układzie, w tym w załącznikach i protokołach do niego, terminy, sformułowania lub definicje nie stanowią uznania Kosowa przez [Unię Europejską] za niepodległe państwo ani nie stanowią uznania Kosowa za taki podmiot przez poszczególne państwa członkowskie, chyba że dokonały one tego kroku wcześniej".

5 W dniu 6 lutego 2018 r. Komisja wydała komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany „Wiarygodna perspektywa rozszerzenia dla Bałkanów Zachodnich oraz zwiększone zaangażowanie [Unii Europejskiej] w tym regionie" [COM(2018)65 final]. W komunikacie tym wskazano, że Komisja zamierza zainicjować strategię cyfrową dla Bałkanów Zachodnich, w tym plan działań zmierzających do obniżenia kosztów roamingu, wsparcia dla wdrażania sieci szerokopasmowych, rozwoju społeczeństwa cyfrowego oraz, bardziej ogólnie, wsparcia na rzecz przyjęcia, wdrożenia i egzekwowania dorobku prawnego Wspólnoty w dziedzinie jednolitego rynku cyfrowego.

6 W dniu 22 czerwca 2018 r. Komisja opublikowała dokument roboczy zatytułowany „Środki wspierające strategię cyfrową dla Bałkanów Zachodnich" [SWD(2018) 360 final]. Jedna z pięciu głównych dziedzin objętych tą strategią cyfrową dotyczy wsparcia na rzecz przyjęcia, wdrożenia i egzekwowania dorobku na jednolitym rynku cyfrowym. Jedno z działań w tej głównej dziedzinie polega na włączeniu Bałkanów Zachodnich do organów regulacyjnych lub do istniejących grup ekspertów, takich jak

BEREC, który został wyraźnie wymieniony. W tym względzie dokument ten uściśla w pkt 8.3.1, odnosząc się do kwestii BEREC, że „[ś]ciślejszy związek między KOR-ami Unii Europejskiej i Bałkanów Zachodnich przyczyni się do zbliżenia praktyk regulacyjnych regionu do praktyk regulacyjnych Unii […]. Podczas gdy cztery spośród sześciu gospodarek Bałkanów Zachodnich są obecnie obserwatorami BEREC, Rada Organów Regulacyjnych BEREC zgodziła się na ściślejszą współpracę ze wszystkimi sześcioma KOR-ami tego regionu. Pozostanie to możliwe w ramach przeglądu rozporządzenia [nr 1211/2009]" [tłumaczenie nieoficjalne].

7 W dniu 11 grudnia 2018 r. Parlament i Rada przyjęły rozporządzenie (UE) 2018/1971 ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Agencję Wsparcia BEREC (Urząd BEREC), zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/2120 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1211/2009 (Dz.U. L 2018, L 321, s. 1). Rozporządzenie to weszło w życie w dniu 20 grudnia 2018 r.

8 W szczególności art. 35 rozporządzenia nr 2018/1971, zatytułowany „Współpraca z organami Unii, państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi", ma następujące brzmienie:

„1. W zakresie, w jakim jest to konieczne do osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu i do wykonywania swoich [ich] zadań, oraz bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich i instytucji Unii, BEREC i Urząd BEREC mogą współpracować z właściwymi organami i jednostkami organizacyjnymi Unii, z unijnymi grupami doradczymi, z właściwymi organami państw trzecich i z organizacjami międzynarodowymi.

Za uprzednią zgodą Komisji BEREC i Urząd BEREC mogą w tym celu przyjmować porozumienia robocze. Porozumienia te nie nakładają żadnych zobowiązań prawnych.

2. Rada Organów Regulacyjnych, grupy robocze i zarząd są otwarte na udział organów regulacyjnych państw trzecich, które ponoszą główną odpowiedzialność za kwestie łączności elektronicznej, o ile te państwa trzecie zawarły w tym celu odpowiednie umowy z Unią.

Na podstawie odpowiednich postanowień tych umów opracowuje się porozumienia robocze dotyczące w szczególności charakteru, zakresu i sposobu, w jaki te organy regulacyjne państw trzecich będą uczestniczyć – bez prawa głosu – w pracach BEREC i Urzędu BEREC, zawierające postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach BEREC, oraz wkładów finansowych i personelu Urzędu BEREC. W odniesieniu do spraw pracowniczych ustalenia te muszą być w każdym przypadku zgodne z regulaminem pracowniczym.

3. W ramach rocznego programu prac, o którym mowa w art. 21, Rada Organów Regulacyjnych przyjmuje strategię BEREC dotyczącą stosunków z właściwymi organami i jednostkami organizacyjnymi Unii, z unijnymi grupami doradczymi, z właściwymi organami państw trzecich i z organizacjami międzynarodowymi w sprawach należących do kompetencji BEREC. Komisja, BEREC i Urząd BEREC zawierają odpowiednie porozumienia robocze mające na celu zapewnienie, by BEREC i Urząd BEREC działały w granicach swojego mandatu i istniejących ram instytucjonalnych".

9 W dniu 18 marca 2019 r. Komisja wydała sześć decyzji dotyczących udziału KOR-ów z sześciu krajów Bałkanów Zachodnich w BEREC. Decyzje te zostały wydane w szczególności na podstawie nowych ram prawnych, a w szczególności art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971 regulującego udział KOR-ów z państw trzecich w organach BEREC i Urzędu BEREC, w celu zapewnienia udziału KOR-ów z tych sześciu krajów w pracach BEREC i Urzędu BEREC, zgodnie ze strategią cyfrową dla Bałkanów Zachodnich wspomnianą w pkt 5 i 6 powyżej.

10 Wśród tych sześciu decyzji znajduje się decyzja Komisji z dnia 18 marca 2019 r. dotycząca udziału krajowego organu regulacyjnego Kosowa w Organie Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (Dz.U. 2019, C 115, s. 26, zwana dalej „zaskarżoną decyzją"). W decyzji tej Komisja stwierdziła, że KOR Kosowa, odpowiedzialny w pierwszej kolejności za nadzór nad bieżącym

funkcjonowaniem rynków sieci i usług łączności elektronicznej, może uczestniczyć w pracach Rady Organów Regulacyjnych i grup roboczych Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz zarządu Urzędu BEREC. Ponadto, odnosząc się do art. 111 USS Kosowo, motyw 3 zaskarżonej decyzji stanowi, że Unia i Kosowo zawarły umowę w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971. Ponadto zaskarżona decyzja w motywie 1 odwołuje się również do art. 17 TUE.

11 W dniu 24 kwietnia 2019 r. Komisja skierowała do irlandzkiego organu regulacyjnego ds. łączności, działającego w charakterze przewodniczącego BEREC pismo, w którym przedstawiła kryteria przyjęte przez siebie w odniesieniu do udziału KOR-ów z państw trzecich w BEREC oraz w Urzędzie BEREC. W piśmie tym Komisja przedstawia między innymi przypadek Bałkanów Zachodnich, dotyczący sześciu partnerów, którzy zawarli USS z Unią, a mianowicie czterech państw kandydujących do przystąpienia do Unii (Albania, Macedonia Północna, Czarnogóra i Serbia), a także dwóch potencjalnych kandydatów (Bośnia i Hercegowina oraz Kosowo). Komisja wskazuje w nim, że w każdym przypadku USS są uważane za porozumienia w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971, i wyjaśnia, że sześć decyzji przyjętych w dniu 18 marca 2019 r. zawiera niezbędne wiążące przepisy dotyczące charakteru, zakresu i warunków uczestnictwa w BEREC oraz w Urzędzie BEREC.

Przebieg postępowania i żądania stron

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 czerwca 2019 r. Królestwo Hiszpanii wniosło niniejszą skargę.

13 Komisja złożyła odpowiedź na skargę w sekretariacie Sądu w dniu 12 sierpnia 2019 r.

14 Replika została złożona w sekretariacie Sądu w dniu 25 października 2019 r.

15 Duplika została złożona w sekretariacie Sądu w dniu 6 grudnia 2019 r.

16 Ze względu na zmianę składu izb Sądu, zgodnie z art. 27 ust. 5 regulaminu postępowania przed Sądem sędzia sprawozdawczyni została przydzielona do dziewiątej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.

17 W odpowiedzi na środek organizacji postępowania zarządzony przez Sąd w dniu 3 kwietnia 2020 r. strony wskazały, że nie chcą zostać wysłuchane na rozprawie. Sąd (dziewiąta izba), na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania postanowił zatem orzec bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania.

18 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

19 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Co do prawa

20 W uzasadnieniu skargi Królestwo Hiszpanii podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 35 rozporządzenia 2018/1971 ze względu na to, że Kosowo nie jest „państwem trzecim". Zarzut drugi dotyczy naruszenia tego artykułu ze względu na to, że nie istnieje „umowa" mająca na celu udział KOR Kosowa w BEREC. Zarzut trzeci dotyczy natomiast naruszenia tego artykułu ze względu na to, że Komisja odeszła od przyjętej procedury udziału KOR-ów państw trzecich w BEREC.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 35 rozporządzenia 2018/1971 ze względu na to, że Kosowo miałoby nie być „państwem trzecim"

21 W zarzucie pierwszym Królestwo Hiszpanii podnosi, że zezwalając w zaskarżonej decyzji na uczestnictwo KOR Kosowa w Radzie Organów Regulacyjnych i grupach roboczych BEREC, a także w zarządzie Urzędu BEREC, Komisja naruszyła art. 35 rozporządzenia 2018/1971 ze względu na to, że przepis ten zezwala na taki udział jedynie KOR-om z „państw trzecich". Zdaniem Królestwa Hiszpanii ponieważ Kosowo nie jest z prawnego punktu widzenia „państwem trzecim", przesłanki konieczne do zastosowania tego artykułu do Kosowa nie mogą być spełnione.

22 W tym względzie Królestwo Hiszpanii podnosi, że brzmienie art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 jest jasne i znajduje potwierdzenie w motywie 34 tego rozporządzenia, który również odnosi się do możliwości takiego udziału KOR-ów „państw trzecich". Zdaniem Królestwa Hiszpanii udział w BEREC, o którym mowa w art. 35 ust. 2, zakłada udział organu związanego z organizacją o charakterze państwowym, tak iż KOR może istnieć jedynie w państwie. Królestwo Hiszpanii wyjaśnia ponadto, że wspomniany motyw 34 wymienia jako przykłady państw trzecich państwa członkowskie EOG lub Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) oraz kraje kandydujące do przystąpienia.

23 Królestwo Hiszpanii podnosi, że Komisja w sposób dorozumiany utożsamiła w zaskarżonej decyzji Kosowo z „państwem trzecim" w rozumieniu art. 35 rozporządzenia 2018/1971, chociaż nie ma to żadnej podstawy prawnej. Zauważa ono, że okoliczność, iż Kosowo zawarło z Unią USS, nie czyni z niego „państwa trzeciego" w rozumieniu tego przepisu oraz że Kosowo nie może być zrównane z państwami członkowskimi EOG lub EFTA ani z krajami kandydującymi do przystąpienia. Zauważa on również, że art. 2 USS Kosowo potwierdza to podejście.

24 Ponadto Królestwo Hiszpanii podkreśla, że dla poszanowania art. 111 USS Kosowo nie jest konieczne, aby KOR Kosowa uczestniczył w BEREC. Sytuacja Kosowa jest zdaniem Królestwa Hiszpanii podobna do piątego przypadku wymienionego w piśmie Komisji z dnia 24 kwietnia 2019 r., a mianowicie do przypadku „innych państw". Artykuł ten odnosi się bowiem w sposób ogólny do współpracy w sektorze łączności elektronicznej i ma na celu wzmocnienie niezależności KOR, ale nie przewiduje żadnego udziału w europejskich strukturach w tej dziedzinie.

25 Komisja podważa argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie zarzutu pierwszego.

26 W zarzucie pierwszym Królestwo Hiszpanii podnosi w istocie, że Komisja naruszyła art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971, ponieważ w zaskarżonej decyzji utożsamiła Kosowo z „państwem trzecim", chociaż przepis ten zakłada udział organu związanego z organizacją o charakterze państwowym, tak iż KOR może istnieć jedynie w suwerennym państwie, co nie ma miejsca w przypadku Kosowa.

27 Do Sądu należy zatem zbadanie zakresu pojęcia „państwa trzeciego" [(hiszp. „tercer país")] w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971, a w szczególności ustalenie, czy pojęcie to jest równoważne z pojęciem „państwa trzeciego" [(hiszp. „tercer Estado")], jak twierdzi Królestwo Hiszpanii.

28 Przede wszystkim należy zauważyć, że pojęcie „państwa trzeciego” („tercer Estado”) nie zostało w żaden sposób zdefiniowane w rozporządzeniu 2018/1971 ani zresztą w przepisach Unii mających znaczenie w niniejszej sprawie.

29 Traktat FUE w swoich postanowieniach posługuje się z kolei zarówno określeniem „państwa trzecie” [(hiszp. „terceros países”)], jak i „państwa trzecie” [(hiszp. „terceros Estados”)]. Należy jednak zauważyć, że w wielu postanowieniach, które dotyczą kwestii stosunków zewnętrznych, użyto wyrażenia „państwa trzecie” („terceros países”), ponieważ społeczność międzynarodowa nie składa się wyłącznie z „państw” [(hiszp. „Estados”)]. W szczególności część piąta traktatu FUE, zatytułowana „Działania zewnętrzne Unii”, odzwierciedla fakt, że społeczność międzynarodowa składa się z różnych podmiotów, i w związku z tym część ta zawiera tytuł III, dotyczący współpracy „z państwami trzecimi [(hiszp. »con terceros países«)]”, oraz tytuł VI, dotyczący stosunków „z organizacjami międzynarodowymi i państwami trzecimi [(»terceros países«]”.

30 Wynika z tego, że postanowienia traktatu FUE dotyczące „państw trzecich” („terceros países”) wyraźnie mają na celu umożliwienie zawierania umów międzynarodowych z podmiotami „innymi niż państwa (»Estados«)”. Unia może zatem zawierać umowy międzynarodowe z jednostkami terytorialnymi mieszczącymi się w elastycznym pojęciu „krajów” („países”), które mają zdolność do zawierania traktatów na mocy prawa międzynarodowego, ale niekoniecznie są „państwami” („Estados”) w rozumieniu prawa międzynarodowego. Twierdzenie przeciwne sprowadzałoby się do stworzenia luki prawnej w stosunkach zewnętrznych Unii.

31 W tym względzie należy stwierdzić, że Unia zawarła szereg umów międzynarodowych z podmiotami innymi niż suwerenne państwa. Chodzi w szczególności o porozumienia zawarte z Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP), Oddzielnym Obszarem Celnym Tajwanu, Penghu, Kinmen i Matsu, rządem Specjalnego Regionu Administracyjnego Hong Kong Chińskiej Republiki Ludowej lub Specjalnym Regionem Administracyjnym Makau Chińskiej Republiki Ludowej.

32 Należy również podkreślić, że Unia zawarła szereg umów międzynarodowych z Kosowem, uznając tym samym jego zdolność do zawierania takich umów. Unia zawarła bowiem w szczególności USS z Kosowem na podstawie art. 217 TFUE, a także umowę ramową między Unią Europejską a Kosowem dotyczącą ogólnych zasad udziału Kosowa w programach unijnych (Dz.U. 2017, L 195, s. 3), zgodnie z art. 212 TFUE. Zawarcie tych umów było możliwe z prawnego punktu widzenia tylko dlatego, że pojęcie „państwa trzeciego” („tercer país”), o którym mowa w tych postanowieniach traktatu FUE, mogło przybrać szerokie znaczenie, umożliwiające w ten sposób Unii uznanie Kosowa za takie.

33 Należy jednak zauważyć, że za każdym razem Unia powstrzymała się od zajęcia stanowiska w przedmiocie statusu Kosowa jako państwa w świetle prawa międzynarodowego, o czym świadczą przepisy, o których mowa w motywie 17 i w art. 2 USS Kosowo, uściślających, że porozumienie to nie stanowi uznania Kosowa jako państwa niezależnego przez Unię ani nie wpływa na indywidualne stanowiska państw członkowskich w sprawie jego statusu. Takie środki ostrożności są również zawarte w innych aktach Unii dotyczących Kosowa, takich jak umowa ramowa, o której mowa w pkt 32 powyżej, oraz w aktach podstawowych ustanawiających różne programy Unii, takie jak Erasmus + lub Horyzont 2020, w których Kosowa jest dopuszczone do udziału w charakterze „państwa trzeciego” („tercer país”).

34 Owe środki ostrożności podejmowane przez Unię w jej aktach dotyczących Kosowa poprzez wyraźne wskazanie w nich braku uznania państwa Kosowa nie mogą, wbrew temu, co twierdzi Królestwo Hiszpanii, być interpretowane w ten sposób, że wyłączają Kosowo z zakresu pojęcia „państwa trzeciego” („tercer país”). Przeciwnie, wspomniane środki ostrożności mają właśnie na celu wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy z jednej strony statusem „państwa” („Estado”), a z drugiej strony zdolnością Kosowa do podjęcia zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego jako podmiot tego prawa wchodzący w zakres szerszego pojęcia „państwa trzeciego” („tercer país”).

35 Z powyższego wynika, że pojęciu „państw trzecich” („terceros países”) zawartemu w prawie pierwotnym Unii, w szczególności w art. 212 i 216–218 TFUE, aby określić podmioty podlegające prawu międzynarodowemu, które mogą mieć prawa i obowiązki, nie można nadać innego znaczenia, kiedy to samo pojęcie znajduje się w tekście prawa wtórnego takim jak art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971. Ponadto nic nie wskazuje na to, że pojęcie „państw trzecich” („terceros países”), o którym mowa w tym ostatnim postanowieniu, powinno być interpretowane inaczej niż zawarte we wspomnianych postanowieniach traktatu FUE.

36 W konsekwencji pojęcie „państwa trzeciego” („tercer país”) w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 nie może, wbrew temu, co twierdzi Królestwo Hiszpanii, być utożsamiane z pojęciem „państwa trzeciego” („tercer Estado”). Owo pojęcie „państwa trzeciego” („tercer país”) ma szersze znaczenie, obejmujące nie tylko suwerenne państwa, tak iż Kosowo może wchodzić w zakres takiego pojęcia „państwa trzeciego” („tercer país”) bez uszczerbku dla stanowiska Unii lub jej państw członkowskich w odniesieniu do statusu Kosowa jako niezależnego państwa („Estado”). Podobnie, jako „państwo trzecie” („tercer país”), Kosowo może również posiadać organy publiczne, takie jak KOR Kosowa, w związku z czym twierdzenie Królestwa Hiszpanii, zgodnie z którym „KOR może istnieć tylko w państwie (»Estado«)”, nie może zostać uwzględnione.

37 Dlatego też uznając w zaskarżonej decyzji, że Kosowo jest „państwem trzecim” („tercer país”) w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971, Komisja nie naruszyła tego przepisu.

38 Zarzut pierwszy podniesiony przez Królestwo Hiszpanii należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 35 rozporządzenia 2018/1971 ze względu na to, że miałaby nie istnieć „umowa” zawarta w celu udziału KOR Kosowa w BEREC

39 W zarzucie drugim Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 35 rozporządzenia nr 2018/1971, ponieważ nie istnieje „umowa” w rozumieniu art. 35 ust. 2 tego rozporządzenia zawarta w celu udziału KOR Kosowa w Radzie Organów Regulacyjnych, grupach roboczych i w zarządzie BEREC.

40 Królestwo Hiszpanii uważa, że wbrew temu, co wskazuje zaskarżona decyzja, art. 111 USS Kosowo nie pozwala uznać, że Kosowo zawarło z Unią umowę o udziale w BEREC. Przepis ten przewiduje jedynie wzmocnienie współpracy w celu przyjęcia przez Kosowo dorobku Unii, lecz w żaden sposób nie przewiduje udziału w strukturach europejskich. W konsekwencji udział KOR Kosowa w BEREC oznaczałby wykroczenie poza tę współpracę i cel określony we wspomnianym postanowieniu.

41 W tym względzie Królestwo Hiszpanii podnosi, że w zaskarżonej decyzji i w piśmie z dnia 24 kwietnia 2019 r. Komisja dokonuje pomieszania z jednej strony „współpracy”, o której mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2018/1971 oraz w art. 111 USS Kosowo, a z drugiej strony „integracji”, o której mowa w art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971. Zaskarżona decyzja zdaniem Królestwa Hiszpanii nie ogranicza się bowiem do „współpracy”, lecz ustanawia „integrację” KOR Kosowa z BEREC. Tymczasem „współpracę” KOR z BEREC należy odróżnić od jego „integracji” lub „udziału” w europejskich strukturach BEREC, ponieważ te dwie sytuacje, o których mowa w rzeczonym art. 35, mają różny zakres i charakter.

42 Królestwo Hiszpanii wnioskuje z tego, że zaskarżona decyzja ustanawia integrację ze strukturą BEREC, która nie jest przewidziana ani przez USS Kosowo, ani przez żadną inną umowę zawartą w tym celu z Unią. Tak więc przyjęta przez Komisję „rozszerzająca” wykładnia art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971 jest zdaniem Królestwa Hiszpanii błędna.

43 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej i wnosi o oddalenie zarzutu drugiego.

44 W zarzucie drugim Królestwo Hiszpanii podnosi w istocie, że Komisja naruszyła art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 w zakresie, w jakim uznała w zaskarżonej decyzji, iż w odniesieniu do Kosowa istnieje „umowa z Unią" w rozumieniu tego przepisu zawarta w celu udziału KOR Kosowa w Radzie Organów Regulacyjnych i grupach roboczych BEREC oraz w zarządzie Urzędu BEREC. Zdaniem Królestwa Hiszpanii art. 111 ASA Kosowo nie pozwala uznać, że Kosowo zawarło z Unią „umowę" o udziale w BEREC.

45 Do Sądu należy zatem zbadanie zakresu pojęcia „zawar[tej] w tym celu z Unią […] umowy", o którym mowa w art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971, a następnie ustalenie, czy USS Kosowo, a w szczególności jego art. 111, jest objęty tym pojęciem.

46 W tym względzie należy zauważyć, że w odróżnieniu od art. 35 ust. 1 rozporządzenia 2018/1971, ust. 2 tego artykułu uzależnia udział KOR państw trzecich we właściwych organach BEREC od spełnienia dwóch przesłanek, po pierwsze, od istnienia „umowy" między danym państwem trzecim a Unią, a po drugie, od tego, że umowa ta została zawarta „w tym celu".

47 Po pierwsze, co się tyczy przesłanki pierwszej, dotyczącej istnienia „umowy z Unią", z kontekstu, w jaki wyrażenie to się wpisuje, wynika, że odnosi się on do umowy międzynarodowej zawartej między dwoma podmiotami prawa międzynarodowego publicznego, a mianowicie Unią i danym państwem trzecim. Dlatego też USS Kosowo z pewnością może stanowić taką umowę, ponieważ wiąże strony na mocy prawa międzynarodowego publicznego.

48 Po drugie, co się tyczy przesłanki drugiej, polegającej na tym, że umowa została zawarta „w tym celu", to ostatnie wyrażenie wskazuje, że przedmiotowe umowy powinny zawierać postanowienia stanowiące podstawę współpracy między Unią a danym państwem trzecim w omawianej dziedzinie, jaką stanowią w niniejszym przypadku „kwestie łączności elektronicznej", jak wyraźnie wskazano w art. 35 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia 2018/1971. Znaczenie tego wyrażenia zostało ponadto wyjaśnione w motywie 34 tego rozporządzenia, który odnosi się do „państw członkowskich EOG i EFTA oraz krajów kandydujących" jako przykładów „państw trzecich, [które] zawarły umowy z Unią w tym przedmiocie".

49 W tym względzie należy zauważyć, że jeśli chodzi o kraje Bałkanów Zachodnich kandydujące do przystąpienia do Unii (mianowicie Albanię, Macedonię Północną, Czarnogórę i Serbię), zawarły one z Unią USS, których przedmiot jest równoważny z przedmiotem USS Kosowo i które zawierają przepisy bardzo podobne, pod względem sformułowania i kontekstu, do art. 111 USS Kosowo. Jest tak w szczególności w przypadku art. 104 USS z Albanią (Dz.U. 2009, L 107, s. 166), art. 106 USS z Czarnogórą (Dz.U. 2010, L 108, s. 3) lub też art. 106 USS z Serbią (Dz.U. 2013, L 278, s. 16), które wszystkie uznaje się za umowy zawarte z Unią „w tym celu" w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971, czego Królestwo Hiszpanii zresztą nie kwestionuje. Jak z tego wynika, USS Kosowo, a w szczególności jego art. 111, również należy uznać za taką „umowę zawartą w tym celu".

50 Ponadto podejście to znajduje potwierdzenie w analizie brzmienia art. 111 USS Kosowo oraz przedmiotu i celu tego postanowienia.

51 Po pierwsze bowiem, co się tyczy brzmienia art. 111 USS Kosowo, należy zauważyć, że przepis ten wymaga szerokiej wykładni zakresu jego stosowania, ponieważ przewiduje on, że Unia i Kosowo „wzmacniają, w szczególności, współpracę" w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej, przy czym ostatecznym celem jest przyjęcie przez Kosowo dorobku Unii dotyczącego tego sektora. Wzmocnienie współpracy w tej dziedzinie stanowi zatem środek, za pomocą którego osiągnięty ma zostać cel USS Kosowo polegający na przyjęciu dorobku Unii przez Kosowo. Ponadto artykuł ten odnosi się wyraźnie do „organów regulacyjnych" w tej dziedzinie, co skłania również do uznania, że postanowienie to pozwala na otwarcie BEREC dla tych organów.

52 Po drugie, co się tyczy przedmiotu i celu art. 111 USS Kosowo, należy przypomnieć, że zmierzają one do przyjęcia przez Kosowo dorobku Unii w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej. Tymczasem takie przyjęcie dorobku byłoby znacznie ułatwione dzięki udziałowi KOR Kosowa w pracach BEREC i Urzędu BEREC, zważywszy na rolę tych ostatnich, która obejmuje przygotowanie i spójne wdrożenie uregulowań Unii w tej dziedzinie. Udział ten może być jeszcze bardziej uzasadniony wówczas, gdy prace te mają na celu opracowanie nowych uregulowań Unii w tej dziedzinie. W tym względzie należy zauważyć, że art. 4 ust. 4 rozporządzenia 2018/1971 wymaga, aby KOR i Komisja w najwyższym stopniu uwzględniały wszystkie opinie, wytyczne, zalecenia, wspólne stanowiska i dobre praktyki przyjęte przez BEREC w celu zapewnienia spójnego wdrożenia ram regulacyjnych Unii w dziedzinie łączności elektronicznej. W związku z tym w zakresie, w jakim główne zadanie BEREC i Urzędu BEREC polega na zagwarantowaniu jednolitego stosowania dorobku Unii w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej, jak wynika to w szczególności z art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 lit. k) rozporządzenia 2018/1971, należy uznać, że wszystkie organy, których zadaniem jest stosowanie tego samego dorobku Unii w tej dziedzinie, mogą – z poszanowaniem w szczególności warunków określonych w art. 35 ust. 2 rozporządzenia2018/1971 – uczestniczyć w pracach BEREC i Urzędu BEREC.

53 Jak z tego wynika, art. 111 USS Kosowo przewiduje ścisłą współpracę, odnosząc się wyraźnie do „wzmocnienia" współpracy między Unią a Kosowem. W tym względzie należy zauważyć, że tytuł art. 35 rozporządzenia 2018/1971 posługuje się również terminem „współpraca", w związku z czym ust. 1 i ust. 2 tego artykułu mają regulować sposoby współpracy, które są rozmaite. Współpraca ta może bowiem przyjąć formę albo umowy o współpracy na podstawie wspomnianego ust. 1, albo udziału, któremu towarzyszą ograniczone uprawnienia, na podstawie wspomnianego ust. 2. Ta ostatnia forma współpracy odpowiada ścisłej współpracy, o której mowa we wspomnianym art. 111, lecz nie może w żaden sposób być równoznaczna z jakąkolwiek „integracją" KOR Kosowa ze strukturą BEREC, wbrew temu, co twierdzi Królestwo Hiszpanii. Ponadto art. 111 USS Kosowo wyraźnie podkreśla znaczenie „organów regulacyjnych" i ich niezależności.

54 Z całości powyższych rozważań wynika, że art. 111 USS Kosowo stanowi umowę zawartą „w tym celu" w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971.

55 Uznając zatem w zaskarżonej decyzji, że art. 111 USS Kosowo pozwala twierdzić, iż Kosowo zawarło „umowę w tym celu z Unią" w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971, Komisja nie naruszyła tego przepisu.

56 Zarzut drugi podniesiony przez Królestwo Hiszpanii należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 35 rozporządzenia nr 2018/1971 ze względu na to, że Komisja jakoby odstąpiła od procedury przyjętej w odniesieniu do udziału KOR państw trzecich w BEREC

57 W zarzucie trzecim Królestwo Hiszpanii podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 35 rozporządzenia 2018/1971, ponieważ Komisja odstąpiła od procedury przyjętej w odniesieniu do udziału KOR państw trzecich w BEREC. Według Królestwa Hiszpanii takie postępowanie doprowadziło ponadto do przyjęcia aktu prawnego bez żadnej podstawy prawnej, powodującego powstanie obowiązków wobec osób trzecich, bez przyznania Komisji szczególnych kompetencji w tym zakresie.

58 W szczególności Królestwo Hiszpanii podnosi, że art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971 przewiduje, iż porozumienia robocze są sporządzane „na podstawie odpowiednich postanowień tych umów [o udziale w BEREC]" i że postanowienia te określają przede wszystkim szczegółowe sposoby ustalania porozumień roboczych. Zdaniem Królestwa Hiszpanii powinna zatem istnieć umowa o udziale zawarta między Unią a państwem trzecim, ponieważ w odniesieniu do państwa trzeciego zostałyby ustanowione zobowiązania prawne dotyczące jego udziału w BEREC. Jednak w braku takiej

umowy, jak zostało podniesione w ramach zarzutu drugiego, Komisja jednostronnie przyjęła wspomniane postanowienia w zaskarżonej decyzji, z naruszeniem procedurę określania porozumień roboczych przewidzianą w art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971.

59 W tym względzie Królestwo Hiszpanii podkreśla, że „odpowiednie postanowienia" w rozumieniu art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 mogą zostać określone jedynie w umowie o udziale w BEREC. Okoliczność, że postanowienia te nie zostały przewidziane w takiej umowie, nie upoważnia Komisji do ich jednostronnego przyjęcia, poza ramami umowy międzynarodowej, wbrew temu, co Komisja wskazała w piśmie z dnia 24 kwietnia 2019 r., w którym uznała się za właściwą do przyjęcia wiążących porozumień roboczych stosownie do potrzeb.

60 Ponadto Królestwo Hiszpanii podnosi, że Komisja w rzeczywistości przyjęła akt mający skutki prawne bez żadnej podstawy prawnej, aby to uczynić. Chociaż zaskarżona decyzja wymienia jako podstawę prawną art. 17 ust. 1 TUE, postanowienie to nie stanowi jednak wystarczającej podstawy prawnej, pozwalającej Komisji na jednostronne przyjęcie aktów przewidujących udział „państw trzecich" w strukturach europejskich. Postanowienie to przyznaje Komisji ogólne uprawnienie do wykonywania funkcji koordynacyjnych w sposób ogólny, a nie w określonej dziedzinie.

61 Ponadto zdaniem Królestwa Hiszpanii rozporządzenie 2018/1971 również nie przyznaje Komisji kompetencji do przyjęcia „odpowiednich postanowień" w rozumieniu art. 35 ust. 2 tego rozporządzenia w przypadku luki w umowie o udziale. Komisja nie może zatem, w drodze jednostronnej decyzji, przyjąć tych odpowiednich postanowień lub wprowadzających je w życie porozumień roboczych bez przyznania jej tej kompetencji we wspomnianym rozporządzeniu.

62 Ponadto Królestwo Hiszpanii podnosi, że wbrew temu, co Komisja wskazała w piśmie z dnia 24 kwietnia 2019 r., rozporządzenie 2018/1971 nie przyznało jej kompetencji do zawierania wiążących porozumień roboczych stosownie do potrzeb. Po pierwsze, art. 35 ust. 1 tego rozporządzenia, niemający zastosowania w niniejszej sprawie, przyznaje Komisji kompetencje nie do przyjmowania wiążących porozumień roboczych, lecz jedynie do zatwierdzania porozumień roboczych przyjętych przez BEREC i Urząd BEREC, które nie powodują zobowiązań prawnych. Po drugie, art. 35 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia nie przyznaje żadnej roli Komisji, ponieważ nie została ona wymieniona w tym przepisie.

63 Królestwo Hiszpanii wnioskuje z tego, że w braku w USS Kosowo właściwych przepisów umożliwiających udział w BEREC Komisja nie może przyjąć w drodze jednostronnej decyzji postanowień niezbędnych do realizacji celu polegającego na uczestnictwie w BEREC i przewidujących zobowiązania spoczywające na Kosowie. Rolę tę może pełnić wyłącznie Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia, powołana na mocy art. 126 USS Kosowo, ponieważ jest ona jedynym podmiotem upoważnionym do podejmowania decyzji wiążących dla Kosowa i dla Unii w ramach USS Kosowo, zgodnie z art. 128 USS Kosowo.

64 Komisja neguje argumenty Królestwa Hiszpanii i wnosi o oddalenie zarzutu trzeciego.

65 W zarzucie trzecim Królestwo Hiszpanii podnosi w istocie, że Komisja naruszyła art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia 2018/1971, ponieważ jednostronnie określiła w zaskarżonej decyzji „porozumienia robocze" w rozumieniu tego przepisu w celu udziału KOR Kosowa w Radzie Organów Regulacyjnych i grupach roboczych BEREC, a także w zarządzie Urzędu BEREC. Zdaniem Królestwa Hiszpanii te wiążące porozumienia robocze powinny zostać przyjęte „na podstawie odpowiednich postanowień […] umów" zawartych w celu udziału w BEREC, w związku z czym jedynie wyłącznie same te umowy powinny określać zasady ustalania tych porozumień roboczych.

66 Królestwo Hiszpanii wnioskuje z tego, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja nie tylko odstąpiła od procedury przyjętej we wspomnianym przepisie w odniesieniu do udziału KOR-ów państw trzecich w BEREC, ale także przyjęła wiążący akt prawny bez żadnej podstawy prawnej, ponieważ instytucja ta nie dysponuje niezbędnymi do tego kompetencjami.

67 Do Sądu należy zatem zbadanie procedury określenia porozumień roboczych mających zastosowanie do udziału KOR-ów państw trzecich w BEREC, o którym mowa w art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2018/1971, w celu ustalenia, czy Komisja była uprawniona do jednostronnego określenia tych porozumień roboczych w zaskarżonej decyzji i czy podstawa prawna, na której decyzja ta się opiera, jest ważna.

68 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2018/1971 ma następujące brzmienie: „Na podstawie odpowiednich postanowień tych umów [o udziale KOR-ów państw trzecich w BEREC] opracowuje się porozumienia robocze dotyczące w szczególności charakteru, zakresu i sposobu [tego uczestnictwa], zawierające postanowienia dotyczące udziału w inicjatywach BEREC, oraz wkładów finansowych i personelu Urzędu BEREC […]”.

69 W szczególności na owym brzmieniu art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2018/1971 Królestwo Hiszpanii opiera się swoje twierdzenie, że jedynie umowy o udziale w BEREC powinny określać zasady określania tych „porozumień roboczych”. Tymczasem takie podejście trudno pogodzić ze skutecznością (effet utile) tego przepisu. Gdyby bowiem charakter, zakres i sposób tego uczestnictwa musiały już być szczegółowo uregulowane w samych umowach o udziale, wspomniany przepis, który przewiduje właśnie przyjęcie tych porozumień roboczych, byłby pozbawiony użyteczności, a zatem nie miałby już żadnej racji bytu.

70 Jak z tego wynika, wyrażenie „odpowiednie postanowienia […] umów” zawarte w art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2018/1971 nie może oznaczać, że szczegółowe postanowienia dotyczące udziału w BEREC powinny być już zawarte w odnośnej umowie o udziale. Odniesienie do wspomnianych „odpowiednich postanowień […] umów” wraz z wyrażeniem „na podstawie” ma raczej na celu wskazanie, że przyjęcie „porozumień roboczych” powinno być dokonywane „zgodnie” z postanowieniami tych umów o udziale.

71 Królestwo Hiszpanii podnosi jednak, że konieczne jest zawarcie umowy z danym państwem trzecim w celu określenia szczegółów udziału jego organów w BEREC, ponieważ na te organy zostały nałożone zobowiązania. Jednak zdaniem Królestwa Hiszpanii brak jest takiego porozumienia w odniesieniu do Kosowa.

72 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z analizy zarzutu drugiego, istnieje „umowa” o udziale zawarta między Kosowem a Unią w rozumieniu art. 35 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia 2018/1971. Ponadto z rozważań zawartych w pkt 69 i 70 powyżej wynika, że taka umowa nie musi koniecznie zawierać szczegółowych postanowień dotyczących udziału w BEREC. Co więcej, należy zauważyć, że rozporządzenie nr 2018/1971 nie wymaga, by charakter, zakres i warunki tego udziału były przedmiotem formalnej umowy lub aktu dwustronnego z danym państwem trzecim. Ogólnie rzecz ujmując, z prawnego punktu widzenia nie jest konieczny wymóg, aby „otwarcie na udział” KOR państwa trzeciego podlegało szczególnemu zezwoleniu ustanowionemu w ramach umowy międzynarodowej. W istocie owo otwarcie i „zasady wejścia” przyjęte w celu udziału w BEREC nie nakładają żadnego zobowiązania prawnego na ten KOR, ponieważ ostatecznie to do niego należy swobodne przyjęcie późniejszej decyzji o udziale w BEREC zgodnie z tymi zasadami.

73 Ponadto Królestwo Hiszpanii podnosi, że brak jest podstawy prawnej, na której opiera się zaskarżona decyzja, ponieważ Komisja nie posiada kompetencji niezbędnych do przyjęcia porozumień roboczych mających zastosowanie do udziału KOR Kosowo w BEREC i w Urzędzie BEREC.

74 W tym względzie Komisja wskazuje, że w braku wymienienia wyraźnej kompetencji w treści art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971 uznała za najwłaściwsze odwołanie się w motywie 1 zaskarżonej decyzji do art. 17 TUE.

75 Należy bowiem zauważyć, że w motywie 1 zaskarżonej decyzji wspomniano o art. 17 TUE. W szczególności motyw ten stanowi, że „[art.] 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej wymienia uprawnienia Komisji i stanowi, że Komisja wspiera ogólny interes Unii i podejmuje w tym celu odpowiednie inicjatywy, pełni funkcje koordynacyjne, wykonawcze i zarządzające, zgodnie z warunkami przewidzianymi w Traktatach, oraz zapewnia reprezentację Unii na zewnątrz, z wyjątkiem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych przypadków przewidzianych w Traktatach".

76 Należy również zauważyć, że Urząd BEREC jest zdecentralizowaną agencją Unii odpowiedzialną za stosowanie prawa Unii. Agencja ta dysponuje uprawnieniami pochodnymi przysługującymi zwykle Komisji w ramach jej funkcji wykonawczych i uprawnień do reprezentacji na zewnątrz, ponieważ dotyczy to współpracy z KOR-ami państw trzecich, zgodnie z art. 17 TUE.

77 Jak z tego wynika, kompetencje, które nie zostały wyraźnie przekazane agencji Unii w ramach aktu ustawodawczego, pozostają w gestii Komisji. Ponieważ ani w rozporządzeniu 2018/1971, ani w żadnym innym uregulowaniu Unii nie przyznano wyraźnie Urzędowi BEREC ani innemu organowi kompetencji do przyjmowania porozumień roboczych mających zastosowanie do udziału KOR-ów państw trzecich, w szczególności KOR Kosowa, kompetencja ta przysługuje Komisji.

78 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w różnicy pomiędzy sformułowaniami użytymi w art. 35 ust. 1 i w art. 35 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1971. Ustęp 1 przyznaje bowiem wyraźnie BEREC i Urzędowi BEREC uprawnienie do przyjmowania „porozumień roboczych", ale z zastrzeżeniem „uprzedniej zgody Komisji", która odgrywa w ten sposób rolę nadzorczą, natomiast ust. 2 nie przewiduje takiego delegowania uprawnień. Uprawnienie to w dalszym ciągu należy więc do kompetencji Komisji, co pozwala jej na przyjmowanie „porozumień roboczych" na podstawie art. 35 ust. 2 tego rozporządzenia, chyba że odnośna umowa międzynarodowa przewiduje inną procedurę, jak ma to miejsce w przypadku państw członkowskich EOG.

79 W związku z tym do Komisji należy wdrożenie wymogów przepisów na mocy uprawnień przyznanych jej w art. 17 TUE i nie można zarzucać jej, że powołała się na ten przepis w motywie 1 zaskarżonej decyzji w braku wyraźnie wymienionej kompetencji w treści art. 35 ust. 2 rozporządzenia 2018/1971.

80 Ponadto Królestwo Hiszpanii twierdzi, że ogólny przepis, taki jak art. 17 TUE, który przewiduje współpracę w sposób ogólny, nie może służyć za podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

81 W tym względzie należy zauważyć, że w odniesieniu do uprawnienia Rady Trybunał uznał, iż art. 16 TUE może służyć za podstawę pewnych uprawnień Rady (wyrok z dnia 28 lipca 2016 r., Rada/Komisja, C-660/13, EU:C:2016:616, pkt 40). Zatem, jeśli miało to miejsce w przypadku art. 16 TUE, nie ma powodu, by taka wykładnia nie została przyjęta w odniesieniu do art. 17 TUE, który stanowi równoważny przepis odnoszący się do Komisji. W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzi Królestwo Hiszpanii, okoliczność, że art. 17 TUE jest przepisem ogólnym, nie oznacza, że nie może on stanowić wystarczającej podstawy prawnej.

82 Z całości powyższych rozważań wynika, że Komisja była uprawniona do jednostronnego określenia w zaskarżonej decyzji „porozumień roboczych" mających zastosowanie do udziału KOR-ów państw trzecich w BEREC, o których mowa w art. 35 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia 2018/1971, wobec czego nie można jej czynić zarzutu z tego, że odstąpiła w tej decyzji od procedury ustanowionej we wspomnianym przepisie. Podobnie nie można zarzucać Komisji braku podstawy prawnej wspomnianej decyzji.

83 W związku z tym należy również oddalić zarzut trzeci podniesiony przez Królestwo Hiszpanii i oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

84 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

85 Ponieważ Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

Costeira Kancheva Perišin

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 września 2020 r.

Podpisy